

Arrest

nr. 126 334 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2011 dient de verzoekster een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

Op dezelfde datum dient de verzoekster een eerste aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.

Op 3 april 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond.

Op 27 april 2012 levert de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten af aan de verzoekster.

Op 21 december 2012 verklaart de gemachtigde de aanvraag van 4 november 2011 onontvankelijk en wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 21 januari 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 20 december 2013 verklaart de gemachtigde de aanvraag van 21 januari 2013 onontvankelijk.

Dit betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis werd gebracht op 8 januari 2014 en die als volgt luidt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.02.2013 werd ingediend door : G. E.

geboren te (...) op (...)

G. M.

geboren te (...) op (...)

G. Z.

geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Kosovo

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat ze de aanvraag niet kan richten vanuit haar land van herkomst omdat haar leven daar ernstig gevaar zou lopen en dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou zijn van het artikel 3 EVRM. Wat de vermeende schending van dit artikel betreft, dient te worden opgemerkt dat de bescherming verleend via het artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene stelt reeds enige tijd in België te verblijven. Dit behoort tot de gegrondheid en wordt in deze fase niet behandeld. Zij kan het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Verder verklaart betrokkene dat een terugkeer naar haar land van herkomst in haar stadium van integratie een werkelijk trauma zou betekenen. De elementen van integratie behoren echter tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Betrokkene beroept zich ook op de bescherming van het artikel 8 EVRM. Vooreerst dienen betrokkenes kinderen eveneens het land te verlaten. Verder toont zij niet aan dat zij familieleden in België heeft

wonen met wie zij een gezinscel vormt. Verder stelt betrokkene een relatie te hebben met de heer L. H. Echter aan de heer L.H. werd eveneens een inreisverbod gegeven en aldus dienen zij samen het land te verlaten. Tenslotte vallen gewone sociale relaties niet onder de bescherming van het artikel 8 EVRM. Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst betrokkene naar de verklaringen van de bevoegde Staatssecretaris alsook naar het actuele regularisatiebeleid van de Dienst Vreemdelingzaken.

Betrokkene licht dit echter niet verder toe.

Verder verklaart betrokkene eveneens dat de wetgeving die heden van toepassing is, uit een periode stamt waarin (mijn)arbeiders zich konden aanbieden op de Belgische Ambassade in hun land van herkomst met het oog op tewerkstelling in België en meent zij dat vandaag een ander migratieklimaat van toepassing is. Dit is echter de opinie van betrokkene, waarbij zij niet aantoont waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen die het haar onmogelijk maakt om in haar land van herkomst de aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure in te dienen.

Betrokkene vermeldt eveneens zwanger te zijn. Heden is haar kind geboren en dient hij eveneens het land te verlaten.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren."

Op 20 december 2013 wordt aan de verzoekster ook een inreisverbod afgeleverd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht haar middel als volgt toe:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Verzoekster voert de schending aan van art. 8 EVRM gelet op het feit dat haar partner met wie ze samenleeft een legaal verblijf heeft. Verwerende partij voert aan dat de heer L. een inreisverbod zou hebben gehad zonder te verwijzen naar de beslissing hieromtrent.

Dat de beslissing dan ook niet voldoende werd gemotiveerd hieromtrent.

Bovendien heeft verzoekster duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de

*feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).
Dat het middel bijgevolg ernstig is."*

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verduidelijkt verder dat verzoeksters aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat de door haar aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die verhinderen dat de betrokkene de aanvraag tot machtiging kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt ingegaan op de door de verzoekster in de aanvraag aangehaalde elementen en wordt op concrete wijze toegelicht waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Waar de verzoekster stelt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing vermeldt dat er een inreisverbod werd getroffen ten aanzien van haar partner, de heer L. zonder echter naar dit inreisverbod te verwijzen zodat de bestreden beslissing op dit punt niet voldoende zou zijn gemotiveerd, wijst de Raad er op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. De motieven in de bestreden beslissing omtrent dit inreisverbod luiden als volgt: *"Verder stelt betrokkene een relatie te hebben met de heer L. H. Echter aan de heer L.H. werd eveneens een inreisverbod gegeven en aldus dienen zij samen het land te verlaten."* De verzoekster betwist op zich niet dat aan haar beweerde partner, de heer L.H., daadwerkelijk een inreisverbod werd afgeleverd zodat dit feitelijke gegeven thans niet ter discussie staat. De Raad is van oordeel dat de hierboven geciteerde motieven afdoende zijn om verzoeksters element in verband met haar relatie met de heer L.H. niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Met name bieden deze redenen een pertinente en draagkrachtige verantwoording voor het feit dat de relatie met de heer L.H. niet toelaat te besluiten dat de verzoekster de aanvraag niet kan indienen via de reguliere weg namelijk via de diplomatieke vertegenwoordiging in het land van herkomst of de plaats van oponthoud in het buitenland, zoals wordt aangegeven in de bestreden beslissing.

2.3. De verzoekster maakt bovendien op geen enkele wijze aannemelijk dat geen rekening zou zijn gehouden met of dat niet voldoende werd gemotiveerd omtrent de in de aanvraag aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM en omtrent haar sociale bindingen en kennisgeving in België. De bestreden beslissing bevat hieromtrent de volgende uitdrukkelijke motieven: *"Betrokkene beroept zich ook op de bescherming van het artikel 8 EVRM. Vooreerst dienen betrokkenes kinderen eveneens het land te verlaten. Verder toont zij niet aan dat zij familieleden in België heeft wonen met wie zij een gezinscel vormt. Verder stelt betrokkene een relatie te hebben met de heer L. H. Echter aan de heer L.H. werd eveneens een inreisverbod gegeven en aldus dienen zij samen het land te verlaten. Tenslotte vallen gewone sociale relaties niet onder de bescherming van het artikel 8 EVRM."* De verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat deze motieven niet pertinent of draagkrachtig zouden zijn in het licht van de elementen die zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet naar voor bracht.

2.4. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Een zorgvuldige voorbereiding impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.6. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

2.7. Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verweerder na te gaan of de aanvraag van de verzoekster wel regelmatig was ingediend, te weten onder meer of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn/haar aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem/haar verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit deze uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die zij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.8. De verzoekster stelt dat zij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert aangezien haar partner met wie zij zou samenleven, een legaal verblijf heeft. Daarnaast geeft de verzoekster aan dat zij duurzame sociale bindingen en een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd. Met deze elementen zou de verweerder ten onrechte geen rekening gehouden hebben en derhalve de zorgvuldigheidsplicht geschonden hebben.

Dienaangaande verwijst de Raad nogmaals naar hetgeen in de bestreden beslissing gesteld wordt omtrent verzoeksters gezins- en privéleven: *“Vooreerst dienen betrokkenes kinderen eveneens het land te verlaten. Verder toont zij niet aan dat zij familieleden in België heeft wonen met wie zij een gezinscel vormt. Verder stelt betrokkene een relatie te hebben met de heer L. H. Echter aan de heer L.H. werd eveneens een inreisverbod gegeven en aldus dienen zij samen het land te verlaten. Tenslotte vallen gewone sociale relaties niet onder de bescherming van het artikel 8 EVRM.”* De gemachtigde verduidelijkt dat de personen met wie zij een gezinscel in de zin van artikel 8 van het EVRM (partner en minderjarige kinderen) vormt eveneens het grondgebied dienen te verlaten en zij geen verblijfsrecht genieten en dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. De verzoekster kan derhalve niet dienstig voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met de dienaangaande in de aanvraag naar voor gebrachte elementen. Deze kritiek mist derhalve feitelijke grondslag.

2.9. Bovendien merkt de Raad op dat het betoog van de verzoekster vaag en algemeen blijft nu zij nalaat aan te tonen met welke sociale bindingen geen rekening zou zijn gehouden, anders dan degene die zij zelf naar voor bracht ten tijde van het indienen van de aanvraag tot machtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en die in deze aanvraag als volgt luiden: *“Dat de integratie van verzoekster zeker duurzame sociale bindingen heeft teweeggebracht die zij gedurende haar verblijf al hier ontwikkeld heeft en ook op deze basis kan geregulariseerd worden conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.(...) Op sociaal vlak heeft verzoekster zich steeds op intensieve wijze gemengd onder de Belgische bevolking en ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit heeft zij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die haar willen steunen en helpen. Dat deze Belgische vrienden en kennissen verzoekster als aangename en gedreven persoon leerden waarderen. Dat juist door haar uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren haar vrienden en kennissen verzoekster dan ook willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain beschouwen.(...)”*. De verzoekster beperkt zich tot vage beweringen zonder echter de motieven van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen of aannemelijk te maken dat de beoordeling van de gemachtigde zou zijn gestoeld op een foutieve of onzorgvuldige feitenvinding.

De verzoekster licht niet toe welke voldoende duurzame sociale bindingen en grote vrienden- en kennissenkring zij zou hebben opgebouwd, in die mate dat deze elementen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zouden uitmaken.

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing eveneens dat het argument dat de verzoekster reeds enige tijd in België verblijft en dat haar terugkeer naar haar land van herkomst in haar stadium van integratie een trauma zou betekenen, elementen uitmaken die behoren tot de gegrondheid van de aanvraag die in de fase van de ontvankelijkheid niet kunnen worden behandeld. De verzoekster verzuimt ook op dit punt om te verduidelijken in hoeverre deze motieven zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding.

Waar de verzoekster stelt dat geen feiten als bewezen of niet bewezen beschouwd mogen worden zonder de betrokkene direct en persoonlijk om inlichtingen te vragen, moet er op gewezen worden dat de thans bestreden beslissing de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft. Het komt in dit kader aan de aanvrager toe om duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen men zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te bekomen. Het komt alleszins niet aan de gemachtigde toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf bij de aanvrager bijkomende elementen of inlichtingen op te vragen. De Raad benadrukt dat de verzoekster de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen.

De verzoekster toont *in casu* op geen enkele wijze aan dat door haar in het kader van haar verblijfsaanvraag aangebrachte gegevens en/of stukken niet correct zijn weergegeven of dat bepaalde relevante elementen ten onrechte niet zijn betrokken in de besluitvorming.

2.10. Het betoog van de verzoekster laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou zijn voorbereid of dat de gemachtigde niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan derhalve niet worden aangenomen.

2.11. In de mate dat de verzoekster met haar betoog dat zij een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM omdat haar partner met wie ze samenleeft een legaal verblijf heeft, aangeeft een schending van artikel 8 van het EVRM te willen opwerpen, wijst de Raad er op dat dit artikel 8 bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “familie- en gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip “*privéleven*” een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu geeft de verzoekster aan dat haar partner dhr. L. legaal verblijf geniet in België. De loutere bewering van de verzoekster dat haar partner over een legaal verblijf in België beschikt, volstaat uiteraard niet om een beschermingenwaardig gezinsleven met deze partner in de zin van artikel 8 van

het EVRM aan te tonen. Temeer daar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat aan deze man een inreisverbod werd opgelegd, dient de verzoekster concreet aan te tonen dat hij in weerwil van deze vaststelling over een verblijfstitel zou beschikken, hetgeen zij evenwel niet doet.

Gelet op de vaststellingen uit de bestreden beslissing, die niet *in concreto* weerlegd worden door de verzoekster en gelet op het feit dat de verzoekster geen enkel concreet element bijbrengt om haar gezinsleven met de heer L. in België te staven, dient de Raad de afwezigheid van enig gezinsleven met deze beweerde partner in België vast te stellen.

Gezien het bestaan van een gezinsleven in België niet kan worden aangenomen, dient er verder niet nagegaan te worden of hierop een inbreuk gepleegd zou zijn door de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

2.12. Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE